

Arrest

nr. 169 479 van 9 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van de afgifte van een visum van 16 december 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 januari 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 10 september 2015 een visumaanvraag lang verblijf in.

1.2. Op 16 december 2015 werd deze visumaanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Op datum van 10/09/2015 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 25/04/2007, van kracht geworden op 1 juni 2008, een visumaanvraag ingediend door A.-J. S. (..), geboren op 27/09/1985, van Irakese nationaliteit, om in België, K.L M. (..), geboren op 01/06/1980, van Belgische nationaliteit, te vervoegen,

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht;

Overwegende dat volgens art. 46 van het wetboek van internationaal privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende dat in dit geval rekening wordt gehouden met de Belgische nationaliteit van de echtgenoot van de verzoekster, overeenkomstig artikel 3, §2,1° van het wetboek van internationaal privaatrecht, alhoewel hij ook aanspraak kan maken op een andere nationaliteit.

Overwegende dat de heer K. M. (..) op 27/09/2006 huwde met M. S. (..) "04/07/1987, van Irakese nationaliteit.

Overwegende dat de heer K. M. (..) geen bewijs voorlegde van de ontbinding van dit huwelijk.

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich bijgevolg niet kan uitspreken over de werkelijke burgerlijke staat van de heer K. M. (..).

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen A.-J. S. (..) en K. M. (..) afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het opent derhalve niet het recht op gezinshereniging;

Overwegende dat de vreemdelingenwet bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan, honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat ter staving van de bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd werden hetgeen om volgende redenen niet wordt aangenomen:

Loonfiches tussen Juni en augustus 2015 + arbeidscontract onbepaalde duur bij de onderneming Ron bvba. Echter kwam aan deze tewerkstelling een einde op 29/09/2015. Betrokkene legde geen bewijzen voor van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen na deze datum.

Bijgevolg is onvoldoende aangetoond dat betrokkene over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt

Overwegende dat niet voldaan werd aan de voorwaarden voor een visum gezinshereniging;

Het visum wordt bijgevolg geweigerd.

Getekend voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Raadpleging Vision

Niet van toepassing

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

Beperkingen:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet «"15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, alinea 2.

Aangezien van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de in geen nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het voorzorgsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Doordat: Er geen rekening werd gehouden met de bewijskrachtige elementen en documenten.

Doordat: DVZ rekening zou gehouden hebben met elementen niet door verzoeker aan het dossier toegevoegd en waar verzoeker niet de mogelijkheid kreeg om op te antwoorden.

Zodat: de bestreden beslissing moet worden verbroken.

Motivering:

Verzoekster diende een volledig dossier in via de bevoegde diensten. Deze procedure is uitermate complex en kost veel geld daar er geen diplomatieke post is in Iraq en verzoekster naar het buitenland moet gaan om de aanvraag – in persoon – in te dienen.

Bij het overmaken van alle nodige stukken diende er door de behandelende diensten te worden vastgesteld dat alle noodzakelijke en nuttige stukken werden gevoegd.

Er bestaat geen twijfel dat alle nodige en nuttige stukken werden overgemaakt;

Artikel 40ter VW verwijst uitdrukkelijk naar de gelijkschakeling van bepaalde criteria in het hoofdstuk bedoeld. Hierbij moeten de eisen gesteld in het Hoofdstuk eveneens toegepast worden op de Belgen en hun gezinsleden.

Relevant hierbij is dat de Diensten rekening moeten houden met:

over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt

Verzoeker heeft deze informatie overgemaakt op het ogenblik van de aanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing, heeft DVZ echter een beslissing genomen NIET op basis van de ingediende documenten maar op basis van eigen ingewonnen informatie die niet door verzoeker kon worden ontkracht, genuanceerd of zelf maar toegelicht worden.

Verzoekster toonde echter duidelijk aan dat de referentiepersoon op het ogenblik van de aanvraag over de nodige inkomsten beschikte.

Op 10/09/2015 werd de aanvraag 40 ter VW ingediend. Het is dan ook op basis van de ingediende documenten dat verzoekster diende te worden beoordeeld.

Op 29/09/2015 werd effectief – in onderling akkoord- een einde gemaakt aan de tewerkstelling. Verzoeker sloot echter onmiddellijk nieuwe arbeidsovereenkomsten en heeft als gevolg hiervan vaste tewerkstelling bekomen. Verzoeker is er op vooruit gegaan.....

Echter, DVZ oordeelde zonder kennis van zake, tegen de stukken in waardoor de bestreden beslissing naar rechte – ook op dit punt – niet verantwoord is.

Als hoofdargument bij de weigering van de aanvraag, werd art 27 Wb lpr ingeroepen. Met andere woorden weigerde DVZ het huwelijk te aanvaarden omdat – geheel ten onrechte – onder het mom dat er op basis van het persoonlijk statuut de partner van verzoekster reeds gehuwd zou zijn geweest.

De partner van Verzoekster werd erkend als vluchteling, minderjarige. Na enige tijd verwierf deze de Belgische nationaliteit. Volgend geen enkel register is verzoeker gehuwd. Verzoeker liet ook geen enkel huwelijk registreren of erkennen in België.

Wel zal niet ontkend worden dat er initieel sprake was van een eerder huwelijk in Iraq via volmacht. Er werd een dossier gezinshereniging ingediend, maar ingetrokken nog voor deze behandeld kon worden.

Tussen partijen werd toenmalig ook een echtscheiding uitgesproken.

Daar echter nooit een registratie van dit huwelijk werd uitgevoerd in België, diende ook de echtscheiding niet te worden voorgelegd.

Volgens de Iraakse wetgeving is het ook zo dat verzoekster niet KAN huwen indien er nog een ander huwelijk is. De partner van verzoekster kan dan ook niet als gehuwd aangemerkt worden.

DVZ heeft zich opnieuw gebaseerd op informatie die niet in het dossier aanwezig was en waar verzoekster – en partner nooit de mogelijkheid toe hebben gekregen om op te antwoorden.

Aan het dossier wordt thans het bewijs van echtscheiding toegevoegd.

Het nationaal register zoals ook door verweerster gekend laat duidelijk blijken dat verzoeker – volgens zijn Belgische nationaliteit waarvan de staat van de persoon werd weerhouden – NIET gehuwd is. Verwerende partij kan dan ook NIET shoppen om te de staat van een persoon (Belgische nationaliteit) als aanknopingspunt te benutten, maar dan toch op andere – vreemde – elementen toch deze staat arbitrair aan te passen.

DVZ geeft duidelijk aan dat zij zich NIET KAN uitspreken over de werkelijke burgerlijke staat van de partner van verzoeker.

DVZ had de mogelijkheid en de plicht verzoeker toe te laten over deze elementen standpunt in te nemen. Aangezien DVZ geen standpunt KAN innemen, diende zij te oordelen in het voordeel van verzoeker, minstens uit voorzorg dit element te onderzoeken.

Dat dit element, zijnde de onderzoek plicht niet werd opgenomen in de motieven.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. (A. COOLSAET en I. OPDEBEEK, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die keure, 1996, 9-11 en 103 en de aldaar aangehaalde rechtspraak: R.v.St., Rammant, nr. 25.491, 18 juni 1985, R.W., 1986-87, 311; R.v.St., n.v. Cimenteries, nr. 26.852, 9 juli 1986; R.v.St., De Boeck, nr. 34.108, 20 februari 1990.; D. MAREEN, "Hoe verhoudt de materiële motivering zich tot de formele motivering?", T.B.P., 1997, 723-735.)

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. (A. COOLSAET en I. OPDEBEEK, o.c., 104; J. IN 'T VELD en N.S.J. KOEMA, *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Zwolle, W.E.J. Tjeenk-Willink, 1985, 38 en 99-110; P. VAN ORSHOVEN, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen", R.W., 1991-92, 488)

Uit de definitie blijkt dat de materiële motiveringsplicht ook een procedureel aspect bevat: de kenbaarheid van de motieven. (De aanvaardbaarheid in rechte moet immers gecontroleerd kunnen worden (zie R.v.St., Rammant, nr. 25.491, 18 juni 1985, R.W., 1986-87, 311; R.v.St., n.v. Cimenteries, nr. 26.852, 9 juli 1986; R.v.St., Osier, nr. 74.935, 3 juli 1998)

Het blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing niet gedragen is door draagkrachtige motieven.

De rechten van verzoekster zijn dan ook geschonden."

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat niet werd aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Tevens wordt met verwijzing naar de artikelen 27 en 46 van het wetboek Internationaal Privaatrecht vastgesteld dat men zich niet kan uitspreken over de werkelijke burgerlijke staat van verzoekende partij omwille van het ontbreken van het bewijs van ontbinding van een eerder huwelijk.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.4. Verzoekende partij is het niet eens met het motief inzake de niet-erkenning van de neergelegde buitenlandse akte.

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing in casu twee te onderscheiden beslissingen bevat. Vooreerst de beslissing tot niet erkenning van de neergelegde buitenlandse akte, met name de Iraakse huwelijksakte waarbij verweerder de geldigheid van het afgesloten huwelijk is nagegaan en ten tweede de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum - gezinsherening.

De Raad dient vooreerst te wijzen op de bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruikgemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat verzoekende partij voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, J.T. 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van visum en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 684; RvV 2 maart 2010, nr. 39 685).

2.6. Verzoekende partij argumenteert dat haar huwelijk wel degelijk rechtsgeldig werd afgesloten volgens de Iraakse wetgeving en er geen sprake is van een bigaam huwelijk. Zij stelt dat haar echtgenoot volgens geen enkel register in België gehuwd is en evenmin enig huwelijk liet registreren of erkennen in België. Zij ontkent niet dat er initieel sprake was van een huwelijk via volmacht in Irak en dat er nadien ook een echtscheiding werd uitgesproken. Nu de registratie van het huwelijk in België nooit gebeurde, dient volgens haar ook de echtscheidingsakte niet te worden voorgelegd. Ook is het zo dat zij volgens de Iraakse wetgeving niet kan huwen indien zij nog gehuwd zou zijn. Thans voegt verzoekende partij het bewijs van echtscheiding toe.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris onterecht het huwelijk van verzoekende partij als een mogelijks bigaam huwelijk heeft verklaard en dus zijnde in strijd met de openbare orde, bij de beoordeling van de visumaanvraag, moet worden opgemerkt dat de Raad zoals hoger werd toegelicht geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een bigaam huwelijk kan gaan en deze beslissing betwist wordt door één van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknot wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N).

Het onderdeel van het middel van verzoekende partij dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris dat het huwelijk van verzoekende partij in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel betrekking heeft op de rechtmatige toepassing van artikel 27 van het WIPR bij de beoordeling van de afgifte van de visumaanvraag, wijst de Raad vooreerst op hetgeen hoger reeds werd gesteld.

Aangaande de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris om zich te beroepen op de artikel 27 van WIPR moet worden gesteld dat uit artikel 40bis van de vreemdelingenwet voortvloeit dat een vreemdeling die om de afgifte van een visum 'gezinshereniging' verzoekt, teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen, het bewijs dient te leveren dat zij rechtsgeldig gehuwd is. Verzoekende partij legde hiertoe een Iraakse huwelijksakte voor. Gelet op het feit dat een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan het bestuur moet gewezen worden op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid bij de uitoefening van haar bevoegdheden ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘gezinshereniging’. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot ‘de-plano-erkenning’ toevertrouwt aan ‘alle overheden’, staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen niet in de weg dat verweerder binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert.

De gemachtigde van de staatssecretaris kan derhalve, alvorens een beslissing te nemen inzake de toekenning van een visum ‘gezinshereniging’, verifiëren of het huwelijk waarop verzoekende partij zich beroept in België rechtsgeldig is. Hierbij vermag hij gelet op artikel 46 van het WIPR onderzoeken of de erkenning van de huwelijksakte zou kunnen leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde.

De bewering van verzoekende partij dat het huwelijk overeenkomstig de Iraakse wetgeving werd gesloten nu volgens Iraakse wetgeving men niet kan huwen wanneer er nog een ander huwelijk is alsook het feit dat het eerste huwelijk nooit in België werd geregistreerd sluiten op zich niet uit dat de gemachtigde van de staatssecretaris alsnog verifieert of het huwelijk met een Belgische onderdaan waaraan een vreemdeling een verblijfsrecht wenst te ontlenen niet strijdig is met de Belgische openbare orde. Zoals hoger reeds werd aangegeven is ondanks dat verweerder bevoegd is om deze toetsing te doen, niet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doch de rechtbank van eerste aanleg de bevoegde instantie om na te gaan of de niet erkenning van de buitenlandse huwelijksakte op grond van de artikelen 27 §1, eerste lid en 21 van het WIPR op correcte wijze gebeurde. Het middel is dan ook onontvankelijk waar verzoekende partij aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vraagt om de rechtmatige toepassing van de artikelen 27 en 21 van het WIPR te toetsen.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel betrekking heeft op de rechtmatige weigering van de visumaanvraag, en zij thans het bewijs voorlegt van het feit dat de Belgische echtgenoot wel degelijk gescheiden is zodat er geen sprake kan zijn van een bigaam huwelijk, wijst de Raad erop dat uit artikel 40bis van de vreemdelingenwet voortvloeit dat een vreemdeling die om de afgifte van een visum ‘gezinshereniging’ verzoekt teneinde zijn echtgenoot in België te kunnen vervoegen, het bewijs dient te leveren dat hij rechtsgeldig gehuwd is. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing bestaat erin de geldigheid van het huwelijk en de erkenning van de huwelijksakte na te gaan. Verweerder komt aldus tot de conclusie dat gelet op het feit dat verzoekende partij niet het bewijs heeft geleverd dat de Belgische referentiepersoon uit de echt gescheiden is van M.S., de huwelijksakte aldus niet kan worden erkend en bijgevolg geen rechtsgevolgen kan hebben in België.

Indien verzoekende partij het niet eens is met deze conclusie dient zij zoals uitvoerig werd uiteengezet deze aan te vechten bij de rechtbank van eerste aanleg. Gezien de niet erkenning van de neergelegde huwelijksakte, is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder tot de conclusie komt dat de visumaanvraag dient te worden geweigerd. Waar verzoekende partij thans bij het verzoekschrift het bewijs neerlegt van de echtscheiding van haar echtgenoot en diens eerste vrouw, dient nogmaals gewezen op het feit dat de verweerder enkel rekening kan houden met de stukken die hem voor het treffen van de bestreden beslissing werden overgemaakt. Het kan de verweerder niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met stukken die haar niet kenbaar werden gemaakt voor het treffen van de bestreden beslissing. Het staat de verzoekende partij voorts niet in de weg een nieuwe visumaanvraag in te dienen waarbij zij alle dienstige stukken voorlegt aan de verwerende partij.

Dit motief waarvan de verzoekende partij de onjuistheid noch kennelijke onredelijkheid heeft weten aan te tonen, volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Volledigheidshalve gaat de Raad nog in op de bespreking van het andere motief met betrekking tot de bestaansmiddelen.

2.7. Verzoekende partij betoogt voorts in essentie dat zij alle nodige en nuttige stukken heeft overgemaakt. Zij stelt dat de verwerende partij evenwel haar beslissing heeft genomen op basis van zelf ingewonnen informatie die verzoekende partij niet heeft kunnen ontkrachten, nuanceren of toelichten. Zij drukt erop dat op het ogenblik van de aanvraag de Belgische referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikte. Zij betwist niet dat een einde werd gemaakt aan de tewerkstelling op 29 september 2015 maar zij stelt dat er nieuwe arbeidsovereenkomsten werden afgesloten waarbij de Belgische referentiepersoon nu vaste tewerkstelling heeft bekommen.

2.8. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

(...)”

2.9. Naar aanleiding van de aanvraag tot het bekomen van een visum lang verblijf (gezinshereniging) heeft de verzoekende partij volgende stukken bijgebracht inzake het inkomen van de Belgische referentiepersoon:

-arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij Ron bvba dd. 1 juni 2015

-loonfiches juni tot en met augustus 2015 inzake de tewerkstelling bij Ron bvba + rekeninguittreksels

De verwerende partij heeft evenwel vastgesteld op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing dat de tewerkstelling bij Ron bvba een einde nam op 29 september 2015. Dit strookt met de gegevens van het administratief dossier (de verwerende partij legt voorts ook bij de nota een uittreksel “Dolsis” neer) waaruit blijkt dat de tewerkstelling van de Belgische referentiepersoon bij Ron bvba effectief beëindigd werd op 29 september 2015. Verzoekende partij ontkent dit gegeven ook niet. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat nu er geen bewijzen voorliggen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen na deze datum er niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet beschikt.

Verzoekende partij kan voorts niet gevolgd worden in haar stelling als zou de verwerende partij geen rekening mogen houden met officiële informatie afkomstig van de Belgische inspectiediensten waaruit blijkt dat de informatie die de verzoekende partij heeft aangereikt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing achterhaald is. Bovendien wijst de Raad erop dat het de aanvrager toekomt zijn aanvraag te actualiseren. Nu de tewerkstelling reeds op 29 september 2015 beëindigd was en de bestreden beslissing pas op 16 december 2015 werd getroffen, had de verzoekende partij nog ruimschoots de tijd het bestuur in te lichten over de actuele toestand met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij onzorgvuldig is geweest door niet alle dienstige gegevens aan de verwerende partij mee te delen.

De Raad wijst erop dat het bestuur enkel rekening kan houden met de gegevens zoals die voorlagen op het ogenblik van de bestreden beslissing. Nu de verzoekende partij nagelaten heeft om na de beëindiging van de tewerkstelling bij Ron bvba stukken aan te brengen waaruit de actuele situatie met

betrekking tot de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon blijkt, is het geenszins kennelijk onredelijk de afgifte van het gevraagde visum te weigeren bij gebrek aan bewijs van bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De verwijzing naar het afsluiten van nieuwe arbeidsovereenkomsten na de beëindiging van de tewerkstelling bij Ron bvba kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd in kader van onderhavige procedure. Dit geldt evenzeer voor de stukken die de verzoekende partij nog ter terechtzitting neerlegt en die bestaan uit een arbeidsovereenkomst en loonfiches. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Het staat de verzoekende partij steeds vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen gestaafd met dienstige stukken.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER